

עפ"ג 24676/02 - רשות הגנים הלאומיים ושמורות הטבע נגד אשר מוויאל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"ג 24676-02-14 רשות הגנים הלאומיים ושמורות הטבע נ' מוויאל

27 מרץ 2014

בפני כב' השופט גד גدعון

המערערת

רשות הגנים הלאומיים ושמורות הטבע

נגד

המשיב

אשר מוויאל

nocchim:

ב"כ המערערת - עו"ד עדתו

המשיב - בעצםו

פסק דין

זהו פסק דין בערעור המאשימה, על גזר דיןו של בית משפט השלום הנכבד באשקלון (כב' ס. הנשיא השופטת דינה

עמוד 1

© verdicts.co.il - כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

כהן), מיום 13.1.14, במסגרתו נוצר על המשיב, אשר הורשע בעבירה של נהיגה בחוף הים בנגדו להוראת סעיף 2 לחוק איסור נהיגה הרכב בחוף הים, תשנ"ז - 1997, אותה ביצעה בחוף יבנה ים פלמחים, עונש הכלול קנס בסך 1,000 ל"נ או 3 ימי מאסר תMOREתו, וכן חתימת התחייבות על סך 5,000 ל"נ שלא עברו את העבירה הנדונה בתוך 3 שנים מיום הרשותו.

המשיב עבר את העבירה, כאשר נהג ברכבו מסוג מיציבושי פג'רו, והחנה אותו למרחק של 35 מ' מקו המים.

צוין כי למשיב ניתנה הودעת קנס על סך 500 ל"נ, אלא שהוא בחר לנחל את המשפט, שכן סבר כי עומדת לו הגנה. בתשובתו לאישום, טען תחיליה כי שילם את הד"ח האמור, אלא שטענה זו לא התקבלה, לאחר שמנחה וכעת אין חולק כי הקנס המקורי לא שולם. כן טען כי אינו סבור שהנהה למרחק 35 מ' מהחוף. בית המשפט קמא קבע בהכרעת הדיון, כי העובדה האמורה הוכחה.

הטענה השלישית שטען המשיב, והמשמעותה ביותר בעינו, הייתה, כי הינו מתפרקנס מהשכרת ציוד לאירועים המתקיימים בחוף הים, ועל כן נאלץ לעבור את העבירה על מנת להביא ציוד כבד אשר קשה לשאתו בידים, עד סמוך אליו החוף, המקום בו התקיים האירוע. לדבריו רוב האירועים בחוף הים, מתקיימים למרחק קצר מקו המים.

בית המשפט קמא עמד בגזר הדיון, על כך כי הנאשם כבר ביצע שתי עבירות זהות בעבר, האחת כשנה לפני העבירה הנדונה בהכרעת הדיון, ואחת מחדש לפני העבירה האמורה, בגין תשלום הנאשם את הקנסות המנהליים, בסך 500 ל"נ בכל פעם.

כן התחשב בית המשפט, במצבו האישי והמשפחתי של הנאשם, ובסיומו של דבר הטיל עליו כאמור, תשלום קנס בסך 1,000 ל"נ וחתימת התחייבות בסך 5,000 ל"נ.

המעוררת טענה בין היתר כי הקנס שהוטל, חריג לכולא, במידה רבה ממתחם הענישה ההולם את העבירה. ב"כ המעוררת ציין כי גובה הקנס המקורי, שנitin להטיל בגין העבירה עומד על כ- 75,000 ל"נ, וכן ציין בטעונו, היום כי גובה הקנס המקורי היה לעמוד בתחילת על סך 1,000 ל"נ, ורק מחמת טעותה של המעוררת אשר לא הייתה ערלה בעבירות הקודמות, ניתן קנס מנהלי של 500 ל"נ. עוד טען ב"כ המעוררת, כי יש נפקות הרבה להחלטתו של הנאשם את הקנס המקורי, ולנהל משפט, לרבות שמייעת ראיות, שכן במקרה זה לא מתקיימים השיקולים המצדיקים הטלת קנס נמוך, ובهم החיסכון בזמן ובמשאבים הכרוכים בניהול משפט, וכן היחס לנאים כמו שקיבל עליו את הדיון, לאחר שהודה בהזדמנות ראשונה בביצוע העבירה, עם תשלום הקנס. המעוררת גם הפנתה לפסיקה במקרים דומים, בהם הוטלו קנסות בסכומים של 3,500 ל"נ ו- 5,000 ל"נ.

המשיב חזר וטען כי אכיפת ההוראה האוסרת נסיעה בחוף הים, צפואה למונע ממנו בפועל מלנהל את עסקו, המבוסס על מתן שירות ואספקת ציוד כבד משקל, סמוך אליו המים בחוף הים. המשיב הציג פניה כתובה שלחה אל כב' השר להגנת הסביבה, בה ביקש מענה לבעה וקרא לשינוי החוק. עוד טען, כי האכיפה גורמת בפועל לאפליה של המשיב ושל עורכי דין נוספים בתחום, לעומת חברות גדולות, אשר יכולות למן הילכים משפטיים וקנסות, ועל כן למעשה, עוסקים

באיון מפריע באספקת שירותים כאמור, תוך ביצוע עבירות.

לאחר שמייעת הטענות, במסגרת ההחלטה בדיון (עקב פעילות הסבירה ומחאה של עובדי בית המשפט), באו הצדדים בדברים, ובהמשך הציגו הסדר, במסגרתו הסכימו כי גובה הקנס שיגזר על המשיב במסגרת הערעור, יעמוד על סך 3,000 ₪.

יש לקבל את ההסדר הסביר לכשעצמם, אך נכון בנסיבות זה, להוסיף מספר דברים.

החוק שאותו הוראתו הפה המשיב, בא להגן הן על קהיל באי חוף הים, מפני פגיעה רכבה, ומפני מפגעים הנגרמים על ידי רכבים, וכן על ערכי טבע, לרבות צמחיה או בעלי חיים, בסביבת חוף הים.

בעפ"ג 14-01-62886, בהתייחס לעבירה של איסור נהייה בחוף הים, אשר בוצעה בתחום שמורת טבע, הביעו את דעתם, כי נכון לקבוע ביחס לעבירה שנדונה שם, מתחם ענישה שבין 3,000 ₪ ל- 7,000 ₪.

בעניינו, כאשר מדובר בעבירה שלא בוצעה בתחום שמורת טבע, נראה כי נכון לקבוע מתחם ענישה נמוך יותר וסבירוני כי מתחם שבין 2,000 ₪ לכ- 5,000 ₪ הינו מתחם ההולם את העבירה, ואת הפגיעה הגלומה בה בערכיהם המוגנים.

סבירוני, בהתייחס למשיב בהליך זה, כי נכון היה מתחילה, לשקל לחובתו את העובדה כי הדבר בעבירה שלישית ש毕צע בתקופת זמן קצרה יחסית, ואת העובדה שידע בבירור (בשל הנסיבות הקודמים שהושתו עליו בגין אותה עבירה), כי הוא מבצע עבירה, אשר נגברכו עד קרוב לוין המים.

טענתו של המשיב, כי "נאלי" לבצע את העבירה, בשל צורך עסקו, והטענה כי עסקו מבוסס למעשה על מתן שירות בתחום החוף האסור בנסיעה, דין לסבירתי, לפועל דזוקא לחובתו, שכן ברור מותקן, כי לנאים אינטרס כלכלי, שהגשמתו הכרוכה בביצוע עבירות, ועל כן יש ליתן משקל רב יותר לשיקול ההרעה.

כל אלה מובילים למסקנה, כי נכון היה להחמיר כאמור ממשמעו של המשיב, הן ביחס לקנס והן באשר לגובה ההתchiaיות, אלא שהצדדים הגיעו כאמור להסדר, ומעבר לכך, הכלל הוא כי ערכאת הערעור אינה מצחה בדרך כלל, את הדיון עם הנאים, במלוא החומרה, גם כאשר יש מקום לקבל ערעור ולהחמיר בעונשו.

לפיכך, מאומץ ההסדר שהציגו הצדדים, ואני מורה בזה על הגדרת הקנס שהוטל על המשיב בבית משפט קמא והעמדתו על סך 3,000 ₪, כאשר יתרה בסך 2,000 ₪ הנותרת לתשלום (לאחר שהנאים כבר שילם את הקנס בסך 1,000 ₪ שהוטל עליהם בבית משפט קמא), ישולם ב- 5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, כאשר התשלום הראשון עד ל- 20.5.14, והתשלים הבאים, עד ה- 20 לכל חדש שלאחר מכן. בגין כל תשלום שלא ישולם, יאסר המשיב למשך 3

בהתאם להסכמה הצדדים, אין שינוי בגובה התחייבות.

ניתנה והודעה היום כ"ה אדר ב תשע"ד, 27/03/2014 במעמד הנוכחים.

גד גدعון, שופט

שם הקלדנית: מיכל וקנין